

BRAKEN OF SLIKKEN VAN KIKKERS? EEN GETUIGE UIT DE ZWINSTREEK, CA 1910

In de vorige aflevering van dit tijdschrift vestigt Johan Boussauw de aandacht op een aantal verhalen, niet alleen uit West-Vlaanderen, maar uit heel Europa, over mannen, vrouwen en kinderen die per ongeluk kikkers, padden en kleinere reptielen slikken en weer uitbraken ('Het braken van kikkers en padden', in: *Biekorf*, 110 (2010), p. 330-336). De auteur doet meteen een oproep naar andere verhalen in dit verband en hij vraagt ook of dergelijke verhalen enig waarheidsgehalte hebben.

Al enkele maanden later verscheen in *Rond de Poldertorens*, het geschied- en heemkundig tijdschrift van de Zwinstreek, een korte reeks anekdotes van ca. 1910, opgetekend door Dr. Georges De Laey (1875-1944), huisarts in Heist. De anekdotes zijn nu gepubliceerd door zijn kleinzoon Paul De Laey ('Meneer Dokter in Heist, 1910,' in: *Rond de Poldertorens*, 52 (2010), afl. 4, p. 129 – 132). Het laatste verhaal gaat over een zekere Jan Cordy (p. 131-132).

Dr. De Laey moest zo vlug hij kon naar het huis van deze Jan Cordy op het gehucht De Mokker fietsen, omdat de arme man aan het stikken was. In het huis bevond zich al een hele groep mensen die de man niet konden helpen: "De wijven met hunne handen op den buik, eenige mannenmensen die 'nen sukkelaar op nen rieten stoel vasthouden", en nog enkele toeschouwers. De man vertoonde inderdaad verstikkingsverschijnselen die door de omstanders niet verklaard konden worden. Wel wist een buur dat Cordy al enige tijd door keelpijn werd geplaagd.

De dokter onderzocht de keelholte, "schabouwelijk rood en gezwollen, doch, noch ulceratien noch vlekken". Tot zijn grote verbazing zag hij ook "geheel diep in de glotte" een vezeltje van 1 cm, dat een eindje touw bleek te zijn. De dokter trok het eindje touw met zijn tang uit de keelholte. Hij ondervond nogal wat weerstand, maar de patiënt kon weer ademen, en uiteindelijk bleek aan het uiteinde van het touwtje ("nen sterken twijndraad") een kikker te zitten! Jan Cordy had op aanraden van een oude buurvrouw "om het kwaad op te zuigen" een levende kikker ingeslikt. Door het optreden van de huisarts heeft Cordy het er levend van af gebracht. Het verhaal van Dr. De Laey is door hem zelf neergepend en is dus authentiek. Blijkbaar werd het inslikken van een kikker in de "volksgeneeskunde" nog in het begin van de vorige eeuw beschouwd als een probaat middel tegen keelpijn. Waarschijnlijk rekende men erop dat de patiënt de kikker na verloop van tijd spontaan zou uitbraken, waarna hij genezen zou zijn van zijn kwaal.